

1. A városi köztér a folyamatosan változó kultúra mindig aktuális lenyomatai. A tervező ebben az értelmezésben nem „teremtő” szerepkörben van, hanem inkább partner egy társadalmi folyamatban. Ilyen értelemben a klasszikus szerepkör újradefiniálására van szükség.
2. A korunkban kibontakozó világméretű problémák új feladatok elé állítják a tervezőket szellemi és anyagi síkon egyaránt. Ezen problémák megoldása a szakma egzisztenciális felelőssége.
3. A hely, a tér és idő paraméterei által hagyott lenyomat tudatunkban, azonban a megértésnek ennél mélyebb, absztraktabb szintjei is léteznek. Ha ez a megértés és az építészeti koncepció, gondolat összhangban van, akkor születik harmonikus, helyénvaló alkotás.
4. Az anyagi feltételek hiánya szellemi tőkével, befektetéssel pótolható, így közvetve gazdasági és társadalmi válságnak az építészet fejlődése szempontjából akár haszna is lehet, mert egy magasabb színvonalon történő, lényeglátóbb megközelítést igényel.
5. Ma nem beszélhetünk olyan egységes világképről, etikáról, amely meghatározza az építészettel szemben támasztott alapvetéseket, követelményeket. Ebben a kaotikusnak tűnő helyzetben leginkább a teóriák, az elvek minősége jelenti a házak, az épített környezet megítélésének alapját.
6. A mélyebb gondolati rétegen alapuló építészeti tervezés hiánypótló folyamat. Azt jelzi, hogy paradigmaváltás korában vagyunk, a régi módszereket már nem alkalmazzuk, elvetjük őket, vagy egyszerűen kikopnak a gyakorlatból. Az új út pedig még nagyon kérdéses, nincsenek egyértelmű irányelvek, eszmék, célok, inkább alkotói viselkedésformák a jellemzőek. Az ilyen korban ösztönösen felmerül a végső válaszok keresésének igénye, hiszen elvek nélkül az alkotói folyamat kiüresedik, szellemtelenné válik. A koncepcióval ezt a hiányt próbáljuk pótolni, ezáltal keresünk az alkotásainknak helyet térben és időben, ezzel adunk értelemet az egésznek.